

РЕШЕНИЕ

№ 5807

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 14.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9268** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. От Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място],[жк], [жилищен адрес] и електронни адреси:[електронна поща] и [електронна поща], чрез А. Л. И., в качеството на представляващ, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. – ръководител на ревизията, с който на дружеството в частта на допълнително определените задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчните периоди м.03.2013 г., м.04.2013 г., м.10.2013 г., м.11.2013 г., м.12.2013 г., м.08.2014 г., м.12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 06.2015 г., м.07.2015 г., м.12.2015 г., м.02.2016 г., м.04.2016 г., м.06.2016 г., м.07.2016 г., м.08.2016 г. и м.09.2016 г. в общ размер на 45 884,09 лв., ведно с начислените лихви за забава, както и в частта на допълнително определените по реда на Закона за корпоративно подоходно облагане (ЗКПО) задължения за корпоративен данък за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. в общ размер на 23 247,91 лв., ведно с начислените лихви за забава. РА е потвърден в оспорената му част с Решение №1036 ОТ 17.07.2018 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С..

Жалбоподателят оспорва РА като неправилен, незаконосъобразен и необоснован, поради издаването му в противоречие с представените доказателства, разпоредбите на ЗДДС и ЗКПО, като излага подробни съображения. Претендира се отмяна на РА и

присъждане на сторените разноси по делото, за които представя списък /лист 549/.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л., който моли съд да уважи жалбата. Претендира разноси, за които представя списък. Представя по делото писмени бележки.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ОДОП/ - [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Й. излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира се присъждане на следващото се юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд – София, 34-и състав, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването. Ревизионният акт е обжалван в предвидения за това срок пред директора на ОДОП- [населено място], който с решението си го е потвърдил. Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е частично основателна.

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221917007508-020-001/02.11.2017 г. е възложено извършване на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за корпоративен данък за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г. и по ЗДДС за данъчните периоди от 31.12.2012 г. до 31.12.2016 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 07.11.2017 г. Заповедта е издадена от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

В хода на ревизионното производство на основание чл. 37, ал. 2 от ДОПК е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №Р-22221917007508-040-001/07.11.2017г., в отговор на което са представени такива.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК]. Резултатите от същите са обективирани в съставените протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП).

С протокол №0788737/05.02.2018 г. е документирана извършената проверка на първични счетоводни документи и регистри, находящи се на адрес: [населено място], [улица].

С протокол №0788740/02.02.2018 г. са приобщени доказателства, събрани в производство за установяване на извършени разходи за придобиване на стоки и услуги от [фирма], ЕИК[ЕИК], приключило с протокол №П-22221916151357-073-001/15.06.2017 г.

Извършени са проверки в информационната система на НАП, Агенция по вписвания, Имотен регистър и т.н. Всички събрани документи и писмени обяснения са описани и анализирани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

Установено е, че през ревизираните периоди [фирма] е осъществявало дейност по ремонт на сгради и помещения, в т.ч. разбиване и изграждане на стени и тавани от

гипсокартон, шпакловане, грундиране, боядисване, демонтаж и монтаж на дограма, полагане на кабел, полагане на плочки, изграждане на електрическа инсталация с всички довършителни работи, ВиК работи, проектиране, доставка и сервиз на пожароизвестителна инсталация, доставка и продажба на оборудване за конкретни обекти и т.н. Дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 21.10.2008 г.

Направени са констатации за наличие на сключени абонаментни договори за поддръжка на пожароизвестителни инсталации и договори за довършителни строително-монтажни работи (СМР) със 79 СОУ „И. Г.“, Втора английска гимназия „Т. Д.“, Столична община, Софийски градски съд.

По повод извършените СМР е установено, че в отчетните регистри по ЗДДС са декларирани данни за получени доставки, по които ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 45 884,09 лв., в т.ч.: 2 160,00 лв. по 1 фактура, издадена от [фирма]; 2 275,00 лв. по 1 фактура, издадена от [фирма]; 1 604,00 лв. по 1 фактура, издадена от [фирма]; 20 417,26 лв. по 18 фактури, издадени от [фирма] и 19 427,83 лв. по 21 фактури, издадени от [фирма].

При проверка на данните в информационната система на НАП е установено, че към момента на ревизията [фирма], [фирма] и [фирма] са с прекратена регистрация по ЗДДС, а [фирма], [фирма] и [фирма] не са декларирали процесните фактури в отчетните си регистри по ЗДДС. В тази връзка органите по приходите са предприели действия за установяване съществуването на законовите предпоставки за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит и на основание чл. 45 от ДОПК са извършили насрещни проверки на посочените доставчици. В хода на проверките са изготвени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ). Същите са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК на [фирма], [фирма] и [фирма] и по електронен път на [фирма] и [фирма]. В отговор първите четири дружества не са представили никакви документи. От страна на [фирма] е депозирана декларация, съгласно която проверяваното дружество не е издавало и получавало документи на/от [фирма]. Констатациите, направени вследствие извършените проверки са отразени в съставените протоколи за извършени насрещни проверки и подробно описани в РД.

По отношение на спорните доставки от ревизираното дружество е изискано да представи всички релевантни доказателства. От страна на [фирма] са представени единствено копия на фактурите и фискални бонове за осъществени плащания в брой. При извършеното посещение в счетоводния офис, обслужващ дружеството, ревизиращият екип се е убедил в притежанието на оригиналните фактури, както и че същите са отразени счетоводно по сметки 601 „Разходи за материали“, 602 „Разходи за външни услуги“ и 613 „Разходи за придобиване на материални дълготрайни активи“. Ревизираното дружество не е ангажирало никакви други съпътстващи документи – договори, анекси, заявки, възлагателни писма, кореспонденция с доставчиците, доказателства за транспортиране на придобитите стоки и материали и т.н.

Анализът на събраните доказателства е показал, че номерата на фискалните устройства и фискалната памет на касовите апарати, от които са издадени фискални бонове към фактурите на [фирма] и [фирма] не съответстват на регистрираните от тях ЕКАФП. По отношение на [фирма] и [фирма] е установено, че липсват данни за подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) за сключени трудови

договори, както и данни за изплатени суми на лица за доходи по извънтрудови правоотношения, респ. липсват доказателства за наличие на кадрови потенциал за осъществяване на фактурираните доставки. За нито един от спорните доставчици не са открити доказателства за стопанисвани от тях активи, в т.ч.: собствени и/или наети складови площи, търговски обекти и т.н.

Изложените констатации са формирали извод, че по фактурите, издадени от цитираните доставчици не са налице реални доставки, поради което и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС за ревизираното дружество не е налице право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 45 884,09 лв.

Вследствие извършените корекции на декларираните резултати по ЗДДС и на основание чл. 175 от ДОПК и чл. 1 от ЗЛДТДПДВ за ревизираните периоди са начислени лихви за забавено плащане на ДДС в общ размер на 14 518,80 лв.

Във връзка с облагането по ЗКПО и с оглед установената липса на реално осъществени доставки от цитираните по-горе доставчици, ревизиращият екип е приел, че първичните счетоводни документи не отразяват вярно стопанските операции съгласно изискванията на закона. Допълнително е установено, че ревизираното дружество е отчело като разход фактура на стойност 2 900,00 лв., издадена от [фирма] с предмет на доставката – „М пакет за БМВ Е92“. Представени са доказателства за извършено плащане по банков път. При извършената насрещна проверка на [фирма] доставчикът не е бил открит. Изготвеното ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, като в отговор не са представени никакви документи. В хода на ревизията не е било възможно да се установи чия собственост е автомобилът, който е бил ремонтиран, доколкото [фирма] не притежава такъв.

Във връзка с изложеното са направени констатации, че разходите по фактурите, издадени от [фирма], „В. ФАСТ [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са осчетоводени в сметки 601 „Разходи за материали“, 602 „Разходи за външни услуги“ и 613 „Разходи за придобиване на материални дълготрайни активи“ и с тях неоснователно е намален счетоводния финансов резултат на ревизираното дружество за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. Със стойността на фактурите, издадени от посочените доставчици и на основание чл. 22 и чл. 26, т. 2 от ЗКПО във връзка с чл. 10, ал. 1 и ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО е извършено преобразуване на декларирания финансов резултат. Вследствие извършеното увеличение е установено, че ревизираното лице дължи допълнително корпоративен данък за 2013 г. в размер на 4 899,91 лв., за 2014 г. в размер на 5 365,64 лв., за 2015 г. в размер на 4 550,40 лв. и за 2016 г. в размер на 8 431,96 лв.

С оглед корекциите на декларираните резултати по ЗКПО и разпоредбите на чл. 175 от ДОПК и чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, са начислени лихви за забавено плащане на дължимия корпоративен данък в общ размер на 5 484,94 лв.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад (РД) №Р-22221917007508-092-001/27.02.2018 г., връчен по електронен път на 27.02.2018 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите, изложени в РД и не са представени нови доказателства.

Ревизията приключва с РА №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г., който въз основа на Решение №Р-22221917007508-098-001/11.04.2018 г. на директора на ТД на НАП С. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка е издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. –

орган, възложил ревизията, и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

РА е оспорен с жалба вх. №53-06-2943/11.05.2018 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-867/22.05.2018 г. по регистъра на дирекция ОДОП С. и потвърден с Решение № 1036/17.07.2018 г. на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите.

В хода на съдебното обжалване са приобщени материалите, събрани в хода на ревизията. По делото са изслушани и приети основно и допълнителни заключенията по съдебно-счетоводната /лист 194-212/, експертиза /лист 212 – 239;лист 255 – 277 и лист 500-515/, които съдят кредитира изцяло. Прието е заключението и на вещо лице по съдебно-техническа експертиза /СТЕ/ /лист 511-527/.В о.с.з от 16.02.2021г. са представени писмени доказателства, представени по опис с молба от 08.02.2021 г.

По искане на жалбоподателя по делото в качеството на свидетел е разпитан Т. К. Д..

Съвкупната преценка на установените при ревизията и в хода на съдебното производство факти обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт, включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Оспорваният Ревизионен акт /РА/ №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г. е издаден от възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В качеството на възложител на ревизията съгласно ЗВР №Р-22221917007508-020-001/02.11.2017 г. /лист 46/ е Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. /лист 43/ на Директора на ТД на НАП С.. В качеството на ръководител на ревизията, определен с посочената ЗВР е Г. С. Б. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С.. РА, РД и ЗВР са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени и веществени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени.

С оглед на това съдят намира РА за издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

По отношение на установените задължения по ЗДДС.

Спорът между страните е относно наличието на реално извършени доставки на стоки и услуги по фактурите по см. на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС във връзка с условията за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1 т.1 и чл. 69 ал.1 т.1 от ЗДДС.

Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за прилагане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит.

Трайната практика на С. и СЕС приема, че за да се признае право на приспадане на данъчен кредит получателят следва да разполага с фактури за доставка, която е реално осъществена. В този смисъл е решението по дело С-152/02 на С. и т. 49 от решението по дело С-285/09 на СЕС. Практиката на С. и СЕС не освобождава съда от задължението да прецени доказателствата за наличие на предпоставките за признаване на данъчния кредит по ЗДДС, първата от които е осъществяване на доставките на стоки и услуги по спорните фактури. От значение за признаване право на данъчен кредит е данъкът да е начислен правомерно, което означава да е налице данъчно събитие, т. е. да е прехвърлено правото на собственост върху стоките или да са извършени услугите. В доказателствена тежест на лицето, претендиращо право на приспадане на данъчен кредит, е да докаже при условията на пълно насрещно доказване, че са налице законоустановените предпоставки за признаване на твърдяното от него материално право.

По спорният въпрос има трайно формирана практика на СЕС, прилагана от ВАС, за това, че под понятията „доставка на стоки" и „доставка на услуги" следва да се разбира всяка сделка по прехвърляне на материална вещь във фактическо разпореждане от едно лице на друго, респ. влагане на услугите в дейността на ревизираното лице /РЛ/ и че националният съд следва да определя във всеки отделен случай в зависимост от фактите по делото дали е налице такова прехвърляне, респ. влагане в дейността въз основа на обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора в главното производство, като лицето, което иска да приспадне ДДС следва да докаже, че отговаря на предвидените за това условия /вж. Решение на Съда от 18.07.2013 г. по дело С-78/12/. Съгласно тълкуването на чл. 14 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г., не се изисква доставчикът да е собственик върху определена стока, а само да се установи прехвърлянето на стоката, т.е. физическото предаване. Преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит се осъществява от националният съд съобразно правилата за доказване на националното право.

Трудностите в процеса по събиране на доказателства при фирмите-доставчици не могат да се тълкуват във вреда на РЛ. В решение на СЕС от 13.02.2014 г. по дело С-18/13 Съдът изрично е приел, че обстоятелството, че по делото в главното производство доставената услуга не е била действително извършена от посочения във фактурите доставчик или негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимия персонал, материал, активи, разходи за услугата, липса на оправдание в счетоводната документация или се оказва, че някои от документите не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, само по себе си не е достатъчно да се изключи правото на приспадане на данъчен кредит.

Практиката отразява разбирането, че не може получателят на доставките да бъде задължен да доказва, респ. да е отговорен за действия и/или бездействия на доставчика си, включително с какви работници е работил доставчика, дали е спазил трудовото и осигурително законодателство, дали е имал на разположение складове и бази за съхранение на доставените стоки,

как е водил счетоводната си отчетност и др., когато няма данни за измамни действия от РЛ, съответно за знание или участие в такива действия /вж. решение по дело С-324/11 на СЕС/.

В настоящия случай по делото се установява следното за всеки един от спорните доставчици:

По отношение на доставчика [фирма]

На ревизираното дружество за данъчен период м. 04.2013 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 275 лв. по фактура №152 от 03.04.2013 г., издадена от [фирма] с предмет на доставка „СМР по и договор“. В хода на административното производство са представени оферта /лист 101/ от доставчика за извършване на строително-ремонтни дейности на помещение с подробно описание на предложените за извършване услуги и Договор за строителство от 18.03.2013 г., /лист 99-100/, сключен между [фирма] като възложител и [фирма] като изпълнител с предмет -изпълнение на обекти на възложителя на територията на [населено място] и други градове и Протокол образец 19 /лист 102/ за извършени видове работи, с които спорните СМР са предадени и приети без възражения. Посочената фактура е включена в СД и Дневник за продажби на [фирма] с ЕИК[ЕИК]. В счетоводството на жалбоподателя фактурата е заведена по сметка 601 „Разходи за материали“. Наличен е и касов бон. В хода на ревизионното производство е установено, че представената касова бележка към фактурата е от ЕКАПФ с инд.№ на ФУ ДУ256045 и № на фискалната памет № 36339477, които съвпада с инд.№ на ФУ и № на фискалната памет на декларирания касов апарат от [фирма], ФУ ДУ256045 и № на фискалната памет № 36339477.

Установено е, че за периода 04.2013г. ревизираното лице е сключило договор от 18.02.2013 г. в качеството си на изпълнител със Столична Община като възложител за обект „неотложен ремонт на покрив и прилежащи помещения за дом за деца в[жк]“. Последното се потвърждава от представения по делото Договор /лист 313 и следващите/.

От приетата и неоспорена от страните СТЕ, след проверка на документите по делото, техническата документация при жалбоподателя и извършване оглед на посочения обект, на който са извършени процесните строително-монтажни работи, вещото лице е достигнало до извод, че е налице пълно съответствие между извършените по спорната фактура СМР (фактура №152 от 03.04.2013 г., издадена от [фирма]) и сключения договор между възложителя – Столична община и изпълнителя – [фирма], налице е и пълно съответствие и между процесната фактура и приемо-предавателния протокол.

По отношение на доставчика [фирма]

На ревизираното дружество за данъчен период м. 12.2014 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016г., м.04.2016, м.06.2016, 07.216, м. 09.2016 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 20 417,26 лв. по 18 бр. фактури (№:3233/16.12.2014 г.; №3334/17.12.2014 г.;№4449/30.06.2015г.; №4565/24.07.2015 г. №5024/21.12.2015; №5021/23.12.2015 г.; №5053/01.02.2016 г./ №5054/02.02.2016 г.; №4250/05.02.2016 г. №5148 от 08.02.2016 г.; №4259 от 09.02.2016 г.

№4274/16.02.2016 №6003/08.04.2016 №6004/09.04.2016; №6018/08.05.2016; №6012/08.05.2016; №5989/14.07.2016г. №6025/21.07.2016 г.), издадени от [фирма] с предмет на доставка различни СМР, от които „грундиране“, „изграждане на тавани от гипсокартон“, „боядисване“, „демонтаж и монтаж на осветително тяло“, „замаска на под“, „изготвяне на прокет“, „изработка проект на пожарогасителна система“.

В хода на ревизионното производство са представени касови бележки към фактурите са от касови апарати с инд.№ на:- ФУ DY282436 и № на фискалната памет № 36369836;- ФУ DY620812 и № на фискалната памет № 72115094;- ФУ DY961245 и № на фискалната памет № 84230671;- ФУ DY964261 и № на фискалната памет № 49731209;-DM67785 и № на фискалната памет № 07145701;- ФУ DY742091 и № на фискалната памет № 30911750;- ФУ DY856321 и № на фискалната памет № 76031209. Установено че, последните не съвпадат с инд. № на ФУ и № на фискалната памет на декларираните касови апарати от [фирма], ФУ DY367759 и № на фискалната памет № 36505231; ФУ DY323358 и № на фискалната памет № 36411254; ФУ DY341543 и № на фискалната памет № 02341543; ФУ DY233000 и № на фискалната памет № 44147370 и посочените фактури не са включени в СД и Дневника за продажби на [фирма].

От заключението на вещото лице по ССЧЕ и допълненията към нея се установи, че плащанията по спорните фактури е извършено в брой. На експертизата е представена справка стоков поток, която е представена и по делото от жалбоподателя с молба от 20.10.2020 г., с която се установи, че по процесните сделки са налице последващи доставки, които вещото лице е систематизирало подробно в таблица /лист 502 - лист 505/, като приходите по последващите продажби са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя по сметка 703 „Приходи от продажба на услуги“.

Последното се потвърждава от предстаения по делото Договор от 23.04.2013 г., сключен между [фирма] и Постоянна детска ясла 41 /лист 206-308/

От заключението на вещото лице по СТЕ се установява, че за периода 16.12.2014 г – 21.07.2016 г., ревизираното лице в качеството си на изпълнител по договори с възложители Втора английска гимназия „Т. Д.“ – [населено място]; 79 СОУ „И. Г.“, Столична община, ОДЗ-56; [фирма] е извършвало СМР и е налице пълно съответствие между договорите, сключени с възложителите и извършените СМР по спорните фактури, издадени от [фирма], като изключение прави единствено фактура №6018/08.05.2016 г. с ДО – 5088 лв. и ДДС – 1017,6 лв.

По отношение на доставчика [фирма]

На ревизираното дружество за данъчни периоди м. 10.2013 г.; м.11.2013 г.; м.12.2013 г., м.08.2014 г., м. 12.2014 г, м. 06.2015 г, м. 07.2015 г., м.12.2015 г., м.02.2016 г., м. 04.2016г., м. 06.2016 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 19 427,83 лв. по 21 бр. фактури, издадени от [фирма].

Органите по приходите са установили, че представените касови бележки към представените от ревизираното лице фактурите са от ЕКАПФ с инд.№ на ФУ DY856321 и № на фискалната памет № 76031209; ФУ DY282436 и № на

фискалната памет № 36369836 и ФУ ДУ620812 и № на фискалната памет № 72115094, които не съвпадат с инд.№ на ФУ и № на фискалната памет на декларираните касови апарати от [фирма], ФУ ДТ329120 и № на фискалната памет № 02329120 и ФУ ED252245 и № на фискалната памет № 44252245. В хода на ревизионното производство [фирма] е декларирало, че няма издадени фактури към [фирма] с ЕИК[ЕИК]. При извършената проверка в информационния масив на НАП се констатира, че посочените фактури не са включени в СД и Дневника за продажби на [фирма].

От заключението на вещото лице по ССЧЕ и допълненията към нея се установи, че по процесните фактури е налице плащане с изключение на № 3356 3358; 3361; 3364 от 08.20.2014 г. и № 4250 от 02.05.2016 г., за които не са налице данни.

От заключението на вещото лице по СТЕ се установява, че за периода 25.10.2013 г. – 25.07.2016 г., ревизираното лице в качеството си на изпълнител по договори с възложители Втора английска гимназия „Т. Д.“ – [населено място]; 79 СОУ „И. Г.“, Столична община, ОДЗ-56; [фирма] е извършвало СМР и е налице пълно съответствие между договорите, сключени с възложителите и извършените СМР по спорните фактури, издадени от [фирма], като изключение прави единствено фактура №5708/15.05.2016г. с ДО – 5088 лв. и ДДС – 1017,6 лв.

По отношение на доставчика [фирма]

На ревизираното дружество за данъчен период м. 03.2013 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2160 лв. по фактура №52/25.03.2013 г., издадена от [фирма] с предмет на доставка - „монтаж на врати и каси“

По делото е установено, че посочената фактура е отразена в СД и Дневника за продажби на [фирма] с ЕИК[ЕИК], но с друг ЕИК[ЕИК]. От направената проверка на данните, съхранявани в информационните масиви на НАП е установено, че в [фирма] с ЕИК[ЕИК] за периода на доставките няма подадени Уведомления на основание чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови договори. Липсват подадени „Справка по чл.73 от ЗДДФЛ“ касаещи изплатени суми на лица за доходи по извън трудови правоотношения за период 2013 г.

В хода на ревизионното производство от ревизираното лице е представена касова бележка към фактурата е от ЕКАПФ с инд.№ на ФУ ED208335 и № на фискалната памет № 44208335, който съвпада с инд.№ на ФУ и № на фискалната памет на деклариран касов апарат от [фирма] с ФУ ED208335 и № на фискалната памет № 44208335.

От страна на жалбоподателя не бяха ангажирани въпроси към СТЕ по отношение на доставчика [фирма], а от заключението на вещото лице по ССЧЕ не се установи плащане по спорната фактура.

По отношение на доставчик [фирма] с ЕИК[ЕИК]

На ревизираното дружество за данъчен период м. 04.2013 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/05.04.2013 г., издадена от „П.-БГ“ Е. в размер на 1604 лв. с предмет на доставка „Вик материали“. От ревизиращия екип във връзка с насрещната проверка е изготвено искане за

представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх.№ П-22221717207327-040-001/28.11.2017 г. На 06.12.2017 г. при посещение на адреса за кореспонденция и адрес по чл.8 от ДОПК във връзка с връчване на горечитираното искане е установено, че не се открива задълженото лице или друго упълномощено лице за получаване на съобщения. Същото е констатирано с Протокол № 0788622/06.12.2017 г. На 14.12.2017 г. при извършено повторно посещение на адреса на [фирма] се установи, че не се открива представляващия М. Д. Пролев или друго упълномощено от него лице за получаване на съобщения. Същото е констатирано с протокол № 0788627/14.12.2017 г. Горечитираното искане е връчено по реда на чл.32 от ДОПК на 02.01.2018 г. със съобщение изх.№ П-22221717207327-С32-001 / 15.12.2017 г. До изтичането на определения, съгласно чл.37, ал.3 от ДОПК 14-дневен срок не са представени описаните документи и писмени обяснения в ИПДПОЗЛ изх.№ П-22221717207327-040-001 /28.11.2017 г.

По делото е установено, че [фирма] е включило в Дневника за покупки и упражнило правото си на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/05.04.2013 г., Посочената фактура е отразена в СД и Дневника за продажби на [фирма]. От направената проверка на данните, съхранявани в информационните масиви на НАП е установено, че от проверяваното лице за периода на доставката има подадени Уведомления на основание чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени 7 бр. трудови договори на длъжност „работник строителство“ 6 бр. и „специалист контрол разходи“ 1 бр. В хода на ревизионното производство от ревизираното лице са представени копие на цитираната по-горе фактура издадена на [фирма], която е счетоводно отразена по сметка 613 „Разходи за придобиване на материални дълготрайни активи“ и фискален бон към фактурата е от ЕКАФП с инд.№ на ФУ ZK095939 и № на фискалната памет №[ЕИК], който съвпада с инд.№ на ФУ и № на фискалната памет на декларирания ЕКАФП от [фирма] с ФУ ZK095939 и № на фискалната памет №[ЕИК].

От страна на жалбоподателя не бяха ангажирани въпроси към СТЕ по отношение на доставчика [фирма].

С оглед на установеното в хода на ревизионното и съдебното производство по отношение на всеки един от доставчиците, съдът прави следните правни изводи:

В ревизионното и съдебното производство са събрани доказателства, които след обективен анализ категорично да обуславят извод, че жалбоподателят е получил реално фактурираните от доставчиците услуги и стоки, като изключение правят по фактура №52/25.03.2013 г., издадена от [фирма] за данъчен период - м. 03.2013 г. в размер на 2160 лв.; по фактура № 303/05.04.2013 г., издадена от [фирма] за данъчен период м. 04.2014 г. в размер на 1 604 лв.; фактура №4442, издадена от [фирма] за данъчен период м.04.2014 г. в размер на 483.33 лв.; фактура № 6018/ 08.05.2016 г, издадена от [фирма] за данъчен период м. 05.2016 г. в размер на 1017,6 лв. и фактура №5708/15.05.2016 г. издадена от [фирма] за данъчен период м. 05.2016 г. в размер на 884 лв.

На първо място, по делото е безспорно установено, че за ревизирия период 2012г. - 2016г. основната дейност на [фирма] е ремонт на сгради и помещения – разбиване и изграждане на стени, шпакловане, грундиране, боядисване, изграждане на стени, тавани и гипсокартон, демонтаж и монтаж на дограма, полагане на кабел, полагане на плочки, изграждане на електрическа инсталация с всички довършителни работи, ВиК работи, проектиране, доставка и сервиз на пожароизвестителна инсталация, доставка и продажба на оборудване за конкретни обекти. Дружеството има абонаментни договори за поддръжка на пожароизвестителна инсталация и договори за СМР със 79 СОУ „И. Г.“, Втора английска гимназия „Т. Д.“, Столична община и Софийски градски съд. В подкрепа на последното по делото с молба от 08.02.2021 г. са приложени редица договори, оферти, приемо-предавателни протоколи и др. /лист 299 и следващите/. Обективизиращите данни частни писмени документи не са оспорени от приходната администрация по реда на чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК и § 2 от ДР на ДОПК по отношение на тяхната автентичност и съдържание, поради което се ползват със съответната доказателствена сила. Фактурите и останалите писмени документи са редовни от формална страна.

Следователно следва да се приеме, че предмета на процесните доставки кореспондира с основаната дейност на жалбоподателя за осъществяване на последващи облагаеми доставки.

С оглед установеното по всеки един от доставиците, следва да бъде посочено, че предмет на доставки по фактурите от [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма] и [фирма] са различни СМР и строителни материали.

От приетата СТЕ се установява, че извършените СМР, предмет на спорните фактури, издадени от [фирма], [фирма], и [фирма] напълно съответстват на приетите СМР от възложителите на обектите Втора английска гимназия „Т. Д.“ – [населено място]; 79 СОУ „И. Г.“ и Столична община. От направения анализ на спорните фактури и наличните съпровождащи ги документи се установява, че между договорите, приемо-предавателните протоколи и фактурите, издадени от съответните доставчици, е налице пълно съответствие.

Следва да се направи категоричен извод, че са представени доказателства относно последващата реализация на доставките.

На следващо място, представените от ревизираното лице документи отразяват надеждна одитна следа, която да свързва процесните фактури от цитираните доставчици и доставката на услуги. От заключението на вещото лице по ССЧЕ и допълненията към нея се установи, че ревизираното лице е организирано и водило текущо счетоводно отчитане в съответствие с изискванията за Закон за счетоводството и е организирано и счетоводните стандарти за малки и средни предприятия и утвърден от ръководството индивидуален сметкоплан. Спазени за изискванията за ЗСч относно заведените и използвани счетоводни сметки, както и кореспонденцията между тях, не са констатирани нарушения на счетоводното законодателство и не са съставяни АУАН. Заключениета на допълнителните съдебно-счетоводни експертизи, които бяха приети без оспорване по делото се установи, че всички

процесни доставки са отразени коректно в счетоводството на жалбоподателя и е установено наличието на придружаващи документи към тях – договор, приемо-предавателни протоколи, протокол обр. 19, документ за плащане и др. В подкрепа на изложеното, съдът следва да кредитира показанията на разпитания по делото свидетел- Т. Д.. Показанията кореспондират на приетите по делото писмени доказателства досежно предмета на дейност на жалбоподателя за ревизирания период.

В случая правото на данъчен кредит е отказано поради обстоятелството, че не може да се установи реалното извършване на СМР, а посочените обстоятелства относно непредставянето на доказателства от страна на доставчиците и недоказаната им възможност да извършат фактурираните услуги са само косвени доказателства в подкрепа на фактическия извод, че процесните фактури не отразяват реални доставки от посочените в нея издатели. Съдебната практика приема за ирелевантно за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит наличието или липсата на доказателства за наети работници, съответно за заплащане на дължимите осигурителни вноски и че ако доставчикът, не е разполагал с необходимите персонал, материали и активи, само по себе си това не е достатъчно, за да се изключи правото на приспадане. Нито начинът на осчетоводяване при доставчика, нито разминаването в номера на фискалното устройство, регистрирано при доставчиците с представените от ревизираното лице касови бонове могат, сами по себе си, да бъдат основание за отказ на правото на данъчен кредит.

Няма данни и за наличие на измама, така че въз основа на обективни данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обоснова правото си на приспадане е част от тази измама.

Тук следва да бъде посочено, че трудностите в процеса по събиране на доказателства при фирмите-доставчици не могат да се тълкуват във вреда на ревизираното лице. В решение на СЕС от 13.02.2014 г. по дело C-18/13 Съдът изрично е приел, че обстоятелството, че по делото в главното производство доставената услуга не е била действително извършена от посочения във фактурите доставчик или негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимия персонал, материал, активи, разходи за услугата, липса на оправдание в счетоводната документация или се оказва, че някои от документите не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, само по себе си не е достатъчно да се изключи правото на приспадане на данъчен кредит. Практиката отразява разбирането, че не може получателят на доставките да бъде задължен да доказва, респ. да е отговорен за действия и/или бездействия на доставчика си, включително с какви работници е работил доставчика, дали е спазил трудовото и осигурително законодателство, дали е имал на разположение складове и бази за съхранение на доставените стоки, как е водил счетоводната си отчетност и др., когато няма данни за измамни действия от ревизираното лице, съответно за знание или участие в такива действия /вж. решение по дело C-324/11 на СЕС/. В този смисъл са и редица решения на ВАС (Решение № 9397 от 10.07.2018 г, по КАХД №14577/217 г.; Решение № 9366 от 09.07.2018 г. на ВАС

по КАХД № 14268/2017 г., Решение № 7947 от 13.06.2018 г. на ВАС по КАХД № 13033/2017 г., Решение № 2525 от 27.02.2018 г. на ВАС по КАХД № 7292/2017 г.,)

В своята практика относно тълкуването на чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО СЕС неотклонно се приема, че следва да се извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора, за да се определи дали е налице право на приспадане: т.37 от решение от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 [фирма], т.57 и т.63 от решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 [фирма].

В конкретния случай, отказът на данъчен кредит по отношение на фактурите, издадени от доставчиците [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма] в ревизионния акт е обоснован единствено поради липса на кадрова и материална обезпеченост на доставчиците, а не е направена правилна и обоснована съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателства по делото. Приетите по делото експертизи разколебават изводите на ответната страна.

С оглед на изложеното и събраните по делото доказателства, съдът намира, че процесните фактури, с изключение на фактура № 6018/08.05.2016 г. на [фирма] и № 5708/15.05.2016 г. на [фирма], за които не са представени договор между възложителя и изпълнителя – [фирма], акт 19 и приемо-предавателен протокол, обективират реално настъпили облагаеми доставки, изпълнени от техните издатели. Изключение прави и фактура №52/25.03.2013 г., издадена от доставчика [фирма] и [фирма], за които от страна на жалбоподателя не бяха ангажирани въпроси към СТЕ, а от заключението на вещото лице по ССЧЕ не се установи плащане по отношение на фактура №52/25.03.2013 г., издадена от доставчика [фирма].

При това положение, събраните по делото доказателства в своята съвкупност обосновават извод за реална доставка на стоките и услугите по фактурите от доставчиците [фирма], [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], поради което на жалбоподателя следва да се признае правото на приспадане на данъчен кредит. Изключение правят доставките по фактура № 6018/ 08.05.2016 г., издадена от [фирма] и фактура №5708/15.05.2016 г., издадена от [фирма], и фактура №52/25.03.2013 г., издадена от [фирма].

По отношение на фактурите от доставчиците [фирма] с предмет на доставка съответно - В и К материали по приложен опис се установи, че доставките на стоките са надлежно отразени в счетоводството на РЛ, като записванията са приети за достоверни в РА и решението на решаващия орган. В случая обаче по делото не бяха опровергани констатациите на органите по приходите за липса на реално осъществена доставка.

По отношение на фактура №[ЕГН]/05.04.2013 г., издадена от „П.-БГ“ Е. в размер на 1604 лв. с предмет на доставка „ВиК материали“ също в хода на съдебното производство също не бяха опровергани констатациите на органите по приходите за липса на реално извършена доставка. Не са ангажирани доказателства, които категорично да обосновават извод за реално осъществена доставка. Дори да се приеме, че процесните стоки са били налични при доставчика би следвало същият да разполага както с доказателства за мястото за тяхното съхранение, така и за начина, по който те

са транспортирани до обекта за монтаж. Не бяха ангажирани въпроси към допуснатата по делото СТЕ. В случая, информация и доказателства в тази посока липсват.

Действително, събрани са доказателства за извършено разплащане и доказателства за счетоводното отразяване на доставките по фактурата, издадена от [фирма] в счетоводството на жалбоподателя, всички те обаче в своята съвкупност обосновават единствено и само извод за едно прецизно документално оформяне на доставките на процесните стоки, респ. услуги. Заключение на вещото лице, което се кредитира от съда и не е оспорено от страните в процеса, всъщност установява единствено и само документалното оформяне и счетоводното отразяване, но не и основния спорен по делото факт.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. / решение по дело С-414/10г на СЕС решение от по дело С-520/10г на СЕС/. В решението по дело С-285/2011 на Съда на Европейския Съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС ,свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС. В него е посочено, че от постоянната съдебна практика на СЕС се установява, че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (С-80/11 и С-142/11).

От анализа на представените по преписката документи се установи, че досежно спорната фактура, издадена от [фирма] не е доказано първото изискуемо от закона условие за възникване на право на данъчен кредит и то е наличието на доставки, извършени пряко или посредством подизпълнители именно от издателите на съответните фактури. Правилно органите по приходите са приели, че по спорната фактура не е налице правото на приспадане на данъчен кредит за ревизираното лице. Съвкупната преценка на установените в ревизията и в съдебното производство факти и обстоятелства налагат извод, че по фактурите, издадени от цитираните доставчици не са налице реални доставки, поради което и на правилно и законосъобразно е прието, че на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС за ревизираното дружество не е налице право на приспадане на данъчен кредит.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че жалбата се явява частично основателна и следва да се уважи, като се отмени обжалвания РА по отношение на :

1. [фирма] по фактура №152 от 03.04.2013 г., за която е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1994,19 лв.
2. [фирма] по фактури №:3233/16.12.2014 г.; №3334/17.12.2014 г.;№4449/30.06.2015г.; №4565/24.07.2015 г. №5024/21.12.2015; №5021/23.12.2015 г.; №5053/01.02.2016 г./ №5054/02.02.2016 г.;

№4250/05.02.2016 г. №5148 от 08.02.2016 г.; №4259 от 09.02.2016 г. №4274/16.02.2016 №6003/08.04.2016 №6004/09.04.2016; №6012/08.05.2016; №5989/14.07.2016г. №6025/21.07.2016 г., по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 19 399,66 лв. за данъчни периоди м. 12.2014 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016г., м.04.2016, м.06.2016, 07.216, м. 09.2016 г.

3. [фирма] по фактури № 3592/25.10.2013 г.; №3590/25.10.2013 г. 3589/25.10.2013 г. №4020/30.11.2013 г.; № 4036/08.12.213 г., №4037/08.12.2013 г.: №3356/20.08.2014 г.; №3358/20.08.2014 г. №3361/20.08.2014 г.№3364/20.08.2014 г.; №3232/16.12.2014 г. №3235/20.12.2014 г. №5810/19.12.2015 г.; №5812/22.12.29015 г.; №4250/05.02.2016 г. №5630/16.02.2016 г.; №5631/16.02.2016 г. №6011/06.04.2016 г.; №6003/25.07.2016 г. №6002/25.06.2016 г., по които е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 18 410,23 лв. за данъчни периоди м. 10.2013 г.; м.11.2013 г.; м.12.2013 г., м.08.2014 г., м. 12.2014 г, м. 06.2015 г, м. 07.2015 г., м.12.2015 г., м.02.2016 г., м. 04.2016г., м. 06.2016 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г.

В останалата част, по отношение отказаното право на данъчен кредит по фактура №52/25.03.2013 г., издадена от [фирма] за данъчен период - м. 03.2013 г. в размер на 2160 лв. по фактура № 303/05.04.2013 г., издадена от [фирма] за данъчен период м.04.2014 г. в размер на 1 604 лв.; фактура № 6018/ 08.05.2016 г, издадена от [фирма] за данъчен период м. 05.2016 г. в размер на 1017,6 лв. и фактура №5708/15.05.2016 г. издадена от [фирма] за данъчен период м. 05.2016 г. в размер на 884 лв., РА следва да се потвърди.

По отношение на установените задължения по ЗКПО.

С процесния РА по реда на Закона за корпоративно подоходно облагане (ЗКПО) задължения за корпоративен данък за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. в общ размер на 23 247,91 лв., ведно с начислените лихви за забава, както следва: за 2013 – 4899 лв. и лихва – 2007,69 лв., за 2014 – 5365,64 лв. и лихва 1653,97 лв., за 2015 - 4550,40 лв. и лихва – 939,35 лв. и за 2016- 8431,96 лв. и лихва 883,92 лв.

Съгласно чл.10, ал.1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован, чрез първичен документ по смисъла на ЗСч. отразяващ вярно стопанските операции. За целите на корпоративното подоходно облагане документът следва да отразява вярно и точно всяка стопанска операция. За да се приеме, че е документално обоснован счетоводно отразения разход, трябва да се докаже по категоричен начин, че този разход е действително извършен. За да се признае за реално извършен разхода, не е достатъчно само наличието на фактура и плащане по нея, а следва да са налице документи, които категорично доказват основанието за извършването на разхода.

Доказването реалността на услугата е необходимо условие за признаване на счетоводно отразените разходи, като в случая бе категорично установено извършването на реална доставка по отношение по фактура №152 от 03.04.2013 г., издадена от [фирма], по отношение на фактури

№:3233/16.12.2014 г.; №3334/17.12.2014 г. ;№4449/30.06.2015г.; №4565/24.07.2015 г. №5024/21.12.2015; №5021/23.12.2015 г.; №5053/01.02.2016 г./ №5054/02.02.2016 г.; №4250/05.02.2016 г. №5148 от 08.02.2016 г.; №4259 от 09.02.2016 г. №4274/16.02.2016 №6003/08.04.2016 №6004/09.04.2016; №6012/08.05.2016; №5989/14.07.2016г. №6025/21.07.2016 г., издадени от [фирма] и по отношение на фактури № 3592/25.10.2013 г.; №3590/25.10.2013 г. 3589/25.10.2013 г. №4020/30.11.2013 г.; № 4036, №4037/08.12.2013 г. №4026/08.12.2013 г.. №: 3592/25.10.2013 г. №3356/20.08.2014 г.; №3358/20.08.2014 г. №3361/20.08.2014 г.№3364/20.08.2014 г.; №3232/16.12.2014 г. №3235/20.12.2014 г. №5810/19.12.2015 г.; №5812/22.12.29015 г.; №4250/05.02.2016 г. №5630/16.02.2016 г.; №5631/16.02.2016 г. №6011/06.04.2016 г.; №6003/25.07.2016 г. №6002/25.06.2016., издадени от [фирма]. Следователно за тези фактури не са налице предпоставките на чл. 26, т.1 и т. 2 от ЗКПО.

По делото обаче е установена липса на реално извършени доставки по фактура №52/25.03.2013 г., издадена от [фирма] за данъчен период - м. 03.2013 г. в размер на 2160 лв.; по фактура № 303/05.04.2013 г., издадена от [фирма] за данъчен период м.04.2014 г. в размер на 1 604 лв.; , по фактура № 6018/ 08.05.2016 г., издадена от [фирма] в размер на 1017,6 лв. както и по фактура №5708/15.05.2016 г., издадена от [фирма] в размер на 884 лв.

По отношение на фактура №4442/14.04.2014 г., издадена от [фирма] с предмет „М пакет за БМВ Е92“ е документиран ремонт на МПС и не е упражнено право на данъчен кредит. В жалбата се твърди, че установеното от органите по приходите, че лекият автомобил не е собственост на РЛ е невярно, но доказателства по отношение собствеността на ремонтирания автомобил отново не са дадени нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство, следователно не може да се приеме, че със съставената фактура е отразена вярно реална стопанска операция, касаеща дейността на ревизираното дружество. В хода на съдебното производство не бяха опровергани констатациите на органите по приходите.

Съдът приема, че по отношение посочените по-горе фактури на основание чл. 22 и чл. 26, т. 2 от ЗКПО във връзка с чл. 10, ал. 1 и ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО следва да бъде извършено преобразуване на декларирания финансов резултат.

Съобразно изложените в настоящото решение мотиви по отношение признаване реалността на една част от извършените доставки и непризнаване на реалността на доставките по отношение на други, съдът намира жалбата на [фирма] за частично основателна и в тази част, както следва:

За 2013 г. неправомерно не са признати разходи по фактури № 3592/25.10.2013 г.; №3590/25.10.2013 г. 3589/25.10.2013 г. №4020/30.11.2013 г.; № 4036, №4037/08.12.2013 г. №4026/08.12.2013 г. в, издадени от [фирма], не са признати разходи по фактура №152 от 03.04.2013 г., издадена от [фирма] в общ размер на 36 196, 29 лв. Данъчната загуба е в размер на 48 330,28 лв., следователно за 2013 година не се дължи корпоративен данък.

За 2014 г. неправомерно не са признати разходи по фактури №:3233/16.12.2014 г.; №3334/17.12.2014 г. издадени от [фирма] и фактури №3356/20.08.2014 г.; №3358/20.08.2014 г. №3361/20.08.2014

г.№3364/20.08.2014 г.; №3232/16.12.2014 г. №3235/20.12.2014 г., издадени от [фирма] в общ размер на 60 907,68 лв. За 2014 данъчната печалба е в размер на 6818,97 лв. От тук следва корпоративен данък за довносяне следва да бъде 681,89 лв. и лихва в размер на 279.12 лв., изчислена с калкулатора на НАП за периода от 01.04.2014 г. до 13.04.2018 г. – дата на РА – общо в размер на 961 лв.

За 2015 г. неправомерно не са признати разходи по фактури № 4449/30.06.2015г.; № 4565/24.07.2015 г. № 5024/21.12.2015; № 5021/23.12.2015 г. издадени от [фирма] и фактури №5810/19.12.2015 г., №5812/22.12.2015 г.; издадени от [фирма] в общ размер на 54 604,8 лв. Данъчната печалба за 2015 г. е в размер на 770,94 лв.

От тук следва данък за довносяне следва да бъде 77.09 лв. и лихва в размер на 15.91 лв., изчислена с калкулатора на НАП за периода от 12.2015 г. до 13.04.2018 г. – дата на РА – общо в размер на 93 лв.

За 2016 г. неправомерно не са признати разходи по фактури №5053/01.02.2016 г.; №5054/02.02.2016 г.; №4250/05.02.2016 г. №5148 от 08.02.2016 г.; №4259 от 09.02.2016 г. №4274/16.02.2016 №6003/08.04.2016 №6004/09.04.2016; №6012/08.05.2016; №5989/14.07.2016г. №6025/21.07.2016 г., издадени от М. Г. ИН“ Е. и фактури №4250/05.02.2016 г. №5630/16.02.2016 г.; №5631/16.02.2016 г. №6011/06.04.2016 г.; №6003/25.07.2016 г. №6002/25.06.2016 г., издадени от [фирма] в общ размер на 113 600, 80 лв. Данъчната загубва за 2016 г. е в размер на 9 511 лв., следователно за 2016 година не се дължи корпоративен данък.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора, направеното от жалбоподателят искане за присъждане на разноски се явява основателно, пропорционално на уважената част от жалбата. Съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като същото е съобразно установения минимум съгласно Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно представения по делото списък жалбоподателят е сторил разноски в размер общо на 5 684,80 лева, от които 50 лв. – държавна такса, 1041.60 лв. – депозит за съдебно-счетоводна експертиза, 403. 20 лв. – депозит за първа допълнителна ССЕ и 600 лв. – депозит за втора допълнителна ССЕ, 350 лв. – депозит за съдебно техническа експертиза и 3240 лв. – адвокатско възнаграждение. Направеното от жалбоподателят искане за присъждане на разноски обаче следва да бъде уважено до размерна на уважената част от жалбата – 69 712,9 лв. Следователно в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от жалбоподателя разноски в размер на 3 398,19 лева. На ответника, съобразно отхвърлената част от жалбата, следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 412,68 лв. /хиляда четиристотин и дванадесет лева и шестдесет и осем стотинки/лв.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161 от ДОПК, Административен съд София, 34 - и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. – ръководител, потвърден с Решение №1036 от 17.07.2018 г. на Директора на Дирекция ОДОП С., в частта, с която на [фирма] е определено задължение за ДДС за данъчни периоди 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г. за сумата над 6 148,93 лв. до пълния размер от 45 884,09 лв. – главница и дължима лихва за сумата над 2298,89 лв. до пълния размер 14 518,80 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу РА №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г., потвърден с Решение №1036 от 17.07.2018 г. на Директора на Дирекция ОДОП С., в останалата част, с която на [фирма] е определено задължение за ДДС, като неоснователна.

ОТМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г., потвърден с Решение №1036 от 17.07.2018 г. на Директора на Дирекция ОДОП С., в частта с която на [фирма], ЕИК[ЕИК] са установени задължения за довносяне по ЗКПО за 2013 г. и 2016 г.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22221917007508-091-001/13.04.2018 г., потвърден с Решение №1036 от 17.07.2018 г. на Директора на Дирекция ОДОП С., в частта с която на [фирма], ЕИК[ЕИК] са установени задължения за довносяне по ЗКПО за 2014 г. и 2015 г., като определя за довносяне както следва:

За 2014 г. - 961 лв., от които главница - 681,89 лв. и лихва в размер на 279.12 лв.

За 2015 г. - 93 лв., от които главница - 77.09 лв. и лихва в размер на 15.91 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, ОДОП-НАП- [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] сумата от 5 440,32 лева /пет хиляди четиристотин и четиридесет лева и тридесет и две стотинки/, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, ОДОП-НАП- [населено място] сумата от 1 412,68 лв. /хиляда четиристотин и дванадесет лева и шестдесет и осем стотинки/, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: